

ע"פ 7321/02/17 - חסן אבו סאלח נגד ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה חרמון מסעדה

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7321-02-17 אבו סאלח נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה חרמון מסעדה
תיק חיזוני:

בפני	כבוד השופטת תמר נסים שי
מערערים	חסן אבו סאלח
נגד	
משיבים	ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה חרמון מסעדה

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בקצרין (כב' השופטת ר. איזנברג), בתיק תו"ב 3304-08-11 מיום 10/1/17. הערעור מכוון בעיקרו כנגד ההחלטה מיום 7/6/16, אשר דחתה את בקשת המערער לאפשר לו לחזור בו מהודאתו, וכפועל יוצא כנגד הכרעת הדין המרשיעה. עוד מכוון הערעור כנגד גזר הדין.

רקע

1. ביום 2/8/11 הוגש כנגד המערער כתב אישום לבית המשפט קמא (שבהמשך תוקן פעמיים), אשר על פי עובדותיו (של כתב האישום המתוקן) - בחודש יולי 2010 או בסמוך לכך - במקרקעין שהמערער הינו בעליהם או מי שהוחזק כבעלים, והמשתמש בפועל, מבצע העבודות והשימוש, ומי שהיה עליו להשיג היתר בניה, בוצעו עבודות של בניית מבנה קשיחה על משטח כורכר בשטח של 252 מ"ר, ללא היתר. בהמשך הוסיף למבנה סככה בשטח של כ- 200 מ"ר ומבנה בלוקים בשטח של 30 מ"ר. עוד יוחס למערער, כי החל מיום 2.2.11 הוא עושה שימוש במבנים כבית אריזה. בגין אלה הואשם המערער בביצוע עבודות בנייה ושימוש הטעונות היתר ללא היתר- עבירה לפי סעי' 204(א) לחוק התכנון והבנייה, תשכ"ה-1965 (ולהלן: "חוק התכנון והבנייה").

2. בנוסף, המערער הואשם בהפרת צווים שיפוטיים. ביום 6/3/11, בתיק ב"ש 39042-03-11 ניתן כנגדו צו הפסקה שיפוטי וצו למניעת פעולות לפי סעיפים 239 ו- 246 לחוק התכנון והבנייה, לפיהם צווה להפסיק לאתר את עבודות הבנייה והשימוש במקרקעין. הצו הומצא למערער ביום 8/5/11, כאשר בעת מסירת הצו היה המבנה בשטח של כ- 490 מ"ר. ואולם, בתאריך 29/5/11, הפר המערער את הצווים, והמשיך את העבודות עד להגעת המבנה לשטח של כ- 625 מ"ר. החל ממועד זה ואילך, בנוסף, השתמש המערער

בגין האמור יוחסו למערער עבירות של ביצוע עבודות בנייה ושימוש הטעונות היתר ללא היתר - עבירה לפי סעי' 204 לחוק התכנון והבניה, הפרת צו שיפוטי - עבירה לפי סעיף 240 לחוק התכנון והבניה, והפרת צו למניעת פעולות - עבירה לפי סעי' 249 לחוק.

3. בנוסף, ובהמשך לאמור לעיל, ביום 18.3.13 או בסמוך לכך, בוצעו במקרקעין עבודות בנייה נוספות - הגדלת שטח המבנה על ידי בניית סככה נוספת בשטח של כ - 225 מ"ר נוספים, כך ששטח המבנה הוגדל לכ - 750 מ"ר. אף בגין אלה הואשם בעבירות של ביצוע עבודות בנייה ושימוש הטעונות היתר ללא היתר, הפרת צו שיפוטי, והפרת צו למניעת פעולות.

4. הדיונים בעניינו של המערער נדחו מפעם לפעם, כאשר ביום 22/5/14, אף שהמערער לא התייצב למשפטו, כפר הסניגור בשמו. בית המשפט קמא לא ראה בכפירה מענה מפורט לכתב האישום, והורה על התייצבות המערער לדין הנדחה. אף אל הדין הנדחה, ביום 29/5/14, לא התייצב המערער, אולם בא כוחו מסר מפיו מענה מפורט לכתב האישום ביחס לכל אחד ואחד מהאישומים שיוחסו לו, והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

5. ביום 12.11.15, ולאחר דחיות מטעמים כאלה ואחרים (בין היתר מטעמים שנמצאו לא מוצדקים על ידי בית המשפט קמא, שאף חייב את המערער בהוצאות משפט), במעמד הדין (שאף אליו לא התייצב המערער), הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסכם דיוני, לפיו המערער יחזור בו מכפירתו, ויוגש כתב אישום מתוקן (בשנית) בו יועמד השטח הכולל של המתחם על 750 מ"ר, וזאת לאחר הריסה של חלק ששטחו 100 מ"ר. סוכם, כי המערער יודה בעובדות כתב האישום המתוקן והדין יידחה לצורך הטיעונים לעונש.

מפי ב"כ המערער נרשם כי מהות התיקון הוסברה למערער, וכי בא כוחו מוסמך להודות בשמו. בית המשפט קמא קיבל את הדברים והרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו.

6. ביום 14.1.16 התייצב המערער לדין, וביקש ארכה נוספת לנסות להגיע להסדר עם המשיבה, לאחר הריסת המבנים. כפי שציין בא כוחו ומפיו של המערער עצמו נרשם, כי הוא מתכוון להרוס את הבניה, אך הדבר תלוי במזג האוויר. לבקשת המערער הדין אכן נדחה.

7. לדין הנדחה שהתקיים ביום 5.4.16 התייצב המערער כאשר הוא מיוצג על ידי בא כוחו הנוכחי, וביקש לחזור בו מהודאתו בכתב האישום המתוקן. את בקשתו נימק בכך שההסדר שהושג הושג שלא על דעתו ושלא בנוכחותו, לאחר שכפר פעמיים בעובדות כתב האישום. בא כוחו של המערער ציין כי לא הוצג אישור שפיטה בהיעדר בפני בית המשפט. המערער לא התיר לבא כוחו הקודם להודות בשמו, ובהיעדרו לא ניתן היה להתרשם מכנות הודאתו. יתרה מכך, המערער טוען לחפות מלאה. לשיטתו, מחומר החקירה עולה כי אין קשר בין הראיות לבין האשמה המיוחסת לו.

8. בתגובה שהגיש בא כוחו הקודם של המערער, בהתאם להחלטת בית המשפט קמא מאותו מועד, הבהיר עורך הדין כי עובר למועד הדין קיים פגישות רבות עם המערער ועם ב"כ המשיבה, הכל בניסיון להגיע

לעמדה מוסכמת שתקל על המערער ותביא לסיום המחלוקת. בפגישה שקיים עם ב"כ המשיבה עובר לדיון, סוכמו פרטי התיקון בכתב האישום. מדובר היה בסיכום שנעשה עם המערער יום קודם לכן, וכל הטענות התייחסו לשטח המבנה נשוא כתב האישום והתבססו על מפת מדידה שהביא לו המערער לפגישה ביניהם. עורך הדין פעל מול התובעת בהתאם למפה. לאחר הפגישה עם ב"כ המשיבה נפגש שוב עם המערער, הבהיר לו את תוכן הסיכום, תוך הבהרת כל פרט ופרט, לרבות כי ככל שתהא הסכמה מצדו אזי למחרת בישיבה הוא יודה בכתב האישום המתוקן. המערער הבין, הסכים והיה מודע לכל פרטי כתב האישום המתוקן. עוד מציין בא כוחו הקודם, כי בתום הפגישה ציין בפניו המערער כי לא יוכל להגיע לדיון, וביקש כי בא כוחו יודה בשמו בכתב האישום המתוקן.

9. לאחר קבלת התגובה, דחה בית המשפט קמא בהחלטה את בקשת המערער לחזור בו מהודאתו, ולאחר שמיעת הטיעונים לעונש גזר את דינו.

החלטת בית המשפט קמא

10. בהחלטתו לדחות את בקשת המערער לחזור בו מהודאתו נדרש בית המשפט להוראת סע' 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (ולהלן: **חוק סדר הדין הפלילי**), הקובעת כי ניתן להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, וזאת ברשות בית המשפט ומנימוקים מיוחדים שיירשמו, שמשמעותם הינה כי ממכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בניגוד לרצונו החופשי, או תוך שאינו מבין את משמעות הודאתו.

11. בית המשפט קמא הצביע על כך, שלאחר הישיבה בה הודה בא כוחו הקודם של המערער בעובדות כתב האישום המתוקן בשם המערער, התייצב המערער בעצמו לדיון הנדחה ולא העלה כל טענה לעניין ההודאה, ואף ביקש לדחות את הדיון פעם נוספת, תוך הבהרה כי בכוונתו להרוס את הבנייה. למעשה, במשך 4 חודשים מעת מסירת ההודאה לא העלה המערער כל טענה ביחס להודאה.

12. עוד הפנה בית המשפט קמא לכך שהתיקונים בכתב האישום המתוקן מתייחסים לשטחי הבניה, נושא שעליו התנהלה המחלוקת בין הצדדים, ועיקר כפירת המערער (פרוטוקול מיום 229.5.14) הייתה בנוגע לאלה. לפיכך, ראה בית המשפט קמא לקבל את דברי בא כוחו הקודם של המערער, לפיהם משהסכימה המאשימה לתקן את השטחים בכתב האישום הסכים המערער להודות בו.

13. ביחס לתמיהתו של ב"כ המערער בנוגע לקבלת ההודאה שנמסרה באמצעות בא כוחו של המערער למרות כפירתו הקודמת, הפנה בית המשפט קמא לרע"פ 2473/98 **חלבי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (2) 241 (ולהלן: **"עניין חלבי"**) וקבע כי אין מניעה, מקום בו ייפה נאשם את כוחו של עורך הדין להתייצב במשפט ולהופיע בשמו, כי הודאתו תבוא מפי בא כוחו.

14. בית המשפט קמא מצא כי המערער הסכים להודות בכתב האישום המתוקן מרצונו החופשי, לאחר שהבין את האמור בו ואת התיקונים שנעשו בו.

15. בגזר דינו קבע בית המשפט קמא את מתחם הענישה ההולם לקנס הנע בין 100,000 ₪ ל - 250,000 ₪,

בנוסף למאסר מותנה, לחתימה על התחייבות כספית, צו הריסה וצו איסור שימוש. בהתאמת העונש המתאים למערער בתוך המתחם שקבע, ציין בית המשפט קמא את היקפה העצום של הבניה (750 מ"ר ללא היתר), היותה בנייה קשיחה, לצרכים מסחריים ותוך הפרת צווים שיפוטיים, אף לאחר שהוגש כנגד המערער כתב האישום בהליך זה. מאידך גיסא, הביא בחשבון כי המערער הינו בעל משפחה גדולה, אב לשישה ילדים הנושא בעול פרנסתם, והוא נתון בחובות.

16. לאור האמור קבע בית המשפט קמא, כי העונש הראוי למערער ממוקם בחלקו הבינוני - גבוה של המתחם שקבע. על המערער נגזרו מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, והתנאי הינו כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבניה ויורשע בגינה, קנס כספי בסך של 200,000 ₪ שישולם ב - 100 תשלומים, כפל אגרה בסך של 48,900 ₪ שישולם ב - 20 תשלומים, חתימה על התחייבות כספית בסך של 50,000 ₪ להימנע בתוך 3 שנים מלעבור על עבירה לפי פרק י' לחוק. הפעלת התחייבות שנחתמה על ידי המערער בתיק תו"ב 35355-09-10 ע"ס 20,000 ₪ שישולמו בתשלומים או 30 ימי מאסר תחתם. כן חייב את המערער בהריסת המבנה בתוך 12 חודשים ובאיסור שימוש בו בתוך 12 חודשים, אלא אם יהיה למבנה היתר כדין.

טענות המערער

17. ליבת הערעור נעוצה בדחיית בקשת המערער מבית המשפט קמא לחזור בו מהודאתו. המערער מצוין, כי לא נכח בדיון בו הודה עורך הדין שייצגו לעת ההיא בשמו, בעובדות כתב האישום המתוקן. הודאתו וההסדר שביסודה נעשו בניגוד לאמור בהנחיות פרקליט המדינה, לפיהן הסדר שהפרקליטות צד לו חייב להיערך בכתב ולהיחתם על ידי הנאשם ובא כוחו. כמו כן, אין להגיש הסדר טיעון עם המערער בטרם הוסבר לנאשם תוכנו. דבר קבלת ההסדר יירשם בכתב בהסדר או בפרוטוקול בית המשפט. הואיל והאמור לא בוצע, יש להורות על ביטול פסק הדין.

18. לגופו של עניין, המערער טוען כי לא ידע על ההסדר שערך בא כוחו. בנסיבות אלה, הרי שזכותו הבסיסית של המערער ליומו בבית המשפט נפגעה.

19. בא כוחו הקודם של המערער לא הציג כל אסמכתא המאשרת כי המערער הסמיכו להודות בשמו ולייצגו בהיעדרו. המערער אף מפנה לפרוטוקולים, מהם עלה כי הדיון לא התאפשר כאשר המערער לא נכח.

20. אשר לדיון במהלכו ציין המערער כי בכוונתו להרוס את הבנייה, טוען בא כוחו כי דברים אלה צריכים להיבחן בהקשרם. המערער אינו בקיא בהוראות החוק והפסיקה, ואינו יודע מתי יש להעלות טענות בדבר הודאתו. לדבריו, היה נוכח במצב דברים נתון ולא היה מודע לאפשרויות המשפטיות שבפניו. כמו כן, המערער היה נתון במצב של מערבולת רגשית ולא ידע כביכול במה הודה.

21. הלכה היא, כי מועד העלאת הבקשה לחזרה מהודאה היא קריטית להחלטה אם לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו, אם לאו. במקרה דנן, החזרה מהודאה התבקשה טרם גזר הדין ולכך יש ליתן משקל.

22. לעניין גזר הדין חזר המערער על טיעונו בשינויים המחויבים.

23. בדיון שהתקיים בפניי הוסיף, כי בדיונים שהתקיימו בבית המשפט קמא בהעדר המערער בראשית ההליך, עת המערער כפר באמצעות בא כוחו, ציינה המשיבה כי אין לקבל שהמערער אינו נוכח בדיון. לטעמו, הנוהג הוא שכאשר מקיימים דיון לא בנוכחות המערער יש להציג אישור שפיטה בהיעדר, ואישור כזה לא הוצג.

24. המערער חזר וטען, כי לא הוסברה לו מהות התיקון שבכתב האישום, וכתב האישום המתוקן לא הוקרא לו. אמנם, בא כוחו הקודם טען אחרת, ואולם כאשר מדובר בגרסה כנגד גרסה, הספק מחייב לפעול לטובת המערער.

25. לא ניתן לקבל שרק על סמך דבריו הקצרים של המערער לפרוטוקול ביום 14.1.16 הוא יורשע, כאשר בהליך נפלו פגמים כה משמעותיים וכאשר מיד בדיון שלאחר מכן, לאחר שבא כוחו הנוכחי קיבל את חומר החקירה, הוא ביקש לחזור בו מההודאה. לטעמו של ב"כ המערער, מדובר בתיק שפניו לזיכוי מלא.

26. ב"כ המערער מפנה לרע"פ 1255/16 **חביש נ' מדינת ישראל** [פורסם בבנו] (מיום 16.6.2016) (ולהלן: **עניין חביש**) שם, בנסיבות קלות יותר הותר לנאשם לחזור בו מהודאתו, אף שנכח בדיון. קל וחומר לעניין שלפנינו.

טענות המשיבה

27. המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא, ולשיטתה עסקינן בערעור סרק. המשיבה הפנתה לפרוטוקולים, במהלכם כפר המערער לכאורה בכתב האישום, והצביעה על כך שעסקינן למעשה בהודאות חלקיות. כך למשל, הוא הודה שהוא בעל המקרקעין והודה שבנה, אך טען כי לא בנה בנייה קשיחה. המחלוקת הייתה לעניין השטח, והדברים מקבלים ביטוי בתשובת עורך הדין הקודם כפי שהועלתה על הכתב. סופו של דבר, כתב האישום תוקן באופן משמעותי ומיטיב עם המערער.

28. בדיון ביום 14.1.16 נכח המערער, והוסיף כי בכוונתו להרוס את הבניה טרם הטיעון לעונש. לא בכדי לא טען דבר כלשהו ביחס להודאתו שהושמעה בדיון קודם לכן. שום טענת חפות לא עלתה בישיבה זו, או טענה שצריכה להוביל לזיכוי. להיפך, המערער מוסיף ואומר אחרי סנגורו שיהרוס את הבניה, וכי הדבר תלוי במזג האוויר.

29. בישיבה במסגרתה הודה המערער באמצעות בא כוחו, לא הוצג הסדר טיעון אלא הסכם דיוני, ולכן הנחיות הפרקליט המדינה אינן חלות בעניין.

30. למעשה, חרף הניסיון לטעון אחרת, טענות המערער הינן לכשל בייצוג, ולפיכך היה על המערער לצרף את הסניגור הקודם לערעור.

31. המשיבה מפנה לטענותיו המפורטות של בא כוחו הקודם של המערער ביחס להודאה, ולפסיקה אליה מפנה בית המשפט קמא (**עניין חלבי**), שעניינה במקרה זהה למקרה שלפנינו.

32. לא מתקיים במקרה זה צל צלו של חשש לעיוות דין. הייתה הודאה חלקית כבר בראשית הדרך, ולאחר מכן הודאה מלאה בכתב אישום מתוקן ביחס לעובדות נוספות.

דין והכרעה

33. לאחר שמיעת הצדדים בחינת טענותיהם ועיון בתיק בית המשפט קמא, באתי לידי מסקנה כי דין הערעור להידחות. להלן אנמק.

34. כאמור, ליבת המחלוקת עניינה בהחלטת בית המשפט קמא שלא לאפשר למערער לחזור בו מהודאתו, כפי שהושמעה מפיו של בא כוחו בדיון מיום 12.11.15.

35. כידוע, הדין מתיר חזרה של נאשם מהודאה שהשמיע, אך זאת ברשות בית המשפט בלבד ומנימוקים מיוחדים שיירשמו (סע' 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי). כפי שהדגיש בית המשפט קמא נכונה, רשות זו תינתן אך במקרים מיוחדים, כאשר קיים חשש שנגרם לנאשם עיוות דין, שעה שההודאה לא באה מרצון חופשי ומתוך הבנה.

כך סוכמו הדברים ברע"פ 445/16 יובל זקן נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (מיום 20.1.2016): **"המבחן המהותי לפיו תיחתך הסוגיה הוא "מבחן המניע", קרי, מהי הסיבה לבקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו - האם מדובר ברצון כן ואמיתי להוכיח את חפותו, או שמא מדובר בפעולה טקטית אשר נועדה להשיג רווח דיוני משפטי"**.

אכן, לסוגיית עיתוי החזרה מהודאה נודעת משמעות, שכן ככל שזו מתרחשת בשלב מוקדם יותר של ההליך, פוחת אותו חשש מפני מהלך טקטי שמיועד לגרוף תועלת משפטית. אולם, סופו של דבר שמדובר במבחן עזר לצורך בחינת המניע לחזרה מהודאה, ואין די במועד השמעת הבקשה כדי להביא לקבלתה (שם).

36. בעניין שלפניי, טענת המערער הינה כי חרף דברי בא כוחו, הרי שלא הודה בכתב האישום המתוקן, עליו לא ידע כלל. כתב האישום לא הוקרא לו ולא הוסבר לו, והוא לא נתן רשות לבא כוחו להודות בשמו. כאמור, שוכנעתי כי בדין דחה בית המשפט קמא את הטענה וכל טעמיו מקובלים עלי.

37. לא בכדי הארכתי בפירוט השתלשלות העניינים ברקע הדברים, שכן בהשתלשלות זו מצא בית המשפט קמא, ובצדק, עיגון להיעדר עיוות דין כלשהו כלפי המערער, והפגת כל חשש שמדובר ברצון כן ואמיתי להוכחת החפות. ראשית ועיקר, אף שהמערער לא נכח בישיבה מיום 12.11.15, במהלכה הודה בא כוחו בשמו בעובדות כתב האישום המתוקן, הרי שנכח בישיבה שנערכה לאחר מכן, ביום 14.1.16. באותו מועד מציין בא כוחו, במעמדו, כי המערער מבקש לדחות את הדיון בטיעונים לעונש לצורך ניסיון להגיע להסדר עם המאשימה. לא זו בלבד שהמערער אינו חולק על דבריו, אלא משלו הוא מוסיף כי בדעתו לבצע את הריסת הבניה, והדבר תלוי במזג האוויר.

אמירה זו מפיו של המערער מתיישבת עם הודאתו בכתב האישום המתוקן, ואף עם בקשתו לדחות את הדיון לצורך ניסיון להגיע להסדר עם המאשימה לאחר ההריסה. מאליו מובן, כי טיעון לעונש לאחר שביצע את

ההריסה בעצמו תשמש בבחינת נסיבה מקלה בגזירת הדין.

38. טענת המערער, שכביכול לא ידע באותו מועד שהינו רשאי להעלות טענות בנוגע להודאתו, אינה מתיישבת עם הדברים המפורשים שאמר או שאמר בא כוחו במעמדו, ואף עתה הוא בוחר שלא לצקת לתוכם תוכן ממשי, להבהיר מה עמד ביסוד אותה הצהרה כי בדעתו להרוס את הבניה. ממילא אין הוא מנסה ליישב עם טענתו, לפיה בידו לקבל זיכוי בהליך זה. למעט אמירה סתמית זו, לא ניסה אף ליישב עם כפירתו המפורטת בראשית ההליך (אף היא מפי בא כוחו בהיעדרו), הממוקדת יחסית בהיקף הבניה ובאופייה (לא בניה קשיחה) ולא בנוגע לעצם הבניה.

39. בצדק ציין בית המשפט קמא, כי תיקון כתב האישום ביחס לשטחים מתיישב עם אופן התנהלות ההליך, אשר שיקפה כי המחלוקת הייתה רק בנוגע להיקף הבניה, ולפיכך קיבל את דברי בא כוחו הקודם של המערער כסבירים ביותר, לפיהם משהסכימה המאשימה לתקן את השטחים בכתב האישום, הודה המערער בעובדותיו.

40. מקובלים עלי אף טעמיו של בית המשפט קמא בנוגע לאפשרות של בא כוחו של המערער לכפור בשמו כמו גם להודות בשמו, כאשר הורשה לכך (וראה לעניין זה תגובתו המפורטת והברורה של בא כוחו הקודם). בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לעניין חלבי, שם קובע בית המשפט העליון כי קבלת טענת הנאשם כי רק לו עצמו שמורה הזכות לבקש שהמשפט יתנהל שלא בפניו, שפירושה למעשה כי בית המשפט לעולם לא יוכל לסמוך על דבריו של עורך הדין המופיע וטוען בשמו של הנאשם, היא תוצאה אבסורדית שהדעת אינה סובלת.

41. פסק הדין אליו מפנה המערער (**עניין חביש**) אין בו כדי לסייע לו. באותו עניין (ואף שם לא בלא התלבטות) קיבל בית המשפט את ערעורו של הנאשם והתיר לו לחזור מהודאתו. זאת, לאחר שמפרוטוקול הדיון עלה כי הסניגור הודה בשם הנאשם, אך הנאשם עצמו לא נשאל על ידי בית המשפט לעמדתו, והסדר הטיעון הוצג לאחר שכבר הורשע. בית המשפט קבע באותו עניין, כי על המדינה היה להציג את הסדר הטיעון לפני ההודיה והטיעונים לעונש במיוחד כשהמדובר במאסר בפועל (ועל הנאשם שם נגזרו 8 חודשי מאסר בפועל). הערכאה הדיונית אמנם אינה כבולה להנחיות פרקליט המדינה אך היה על בית המשפט לוודא כי המודה לפי הסדר הטיעון מודע להודיה ולמשמעותה, ולהודיעו בהקשר להסדר הטיעון כי בית המשפט אינו כבול בהסדר. בעניין שלפניי, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון הרלוונטי, הרי שב"כ המערער הודה בשמו והיה צד להצגת ההסדר בפני בית המשפט. בנסיבות המתוארות, מקום בו הסכמת הצדדים לא כללה גם הסכמה לעניין העונש הרי שלא מצאתי כי נפל פגם בהליך. יתרה מכך, ממילא לאלה יש להוסיף את העובדה ולפיה המערער עצמו כאמור התייצב לשיבה שלאחר מכן (לאחר ההודאה וטרם הטיעון לעונש) לא אמר דבר באשר להודאה באמצעות בא כוחו והתייחס לגופם של דברים שעה שהודיע כי בדעתו להרוס את הבניה.

42. גם לעניין העונש שנקבע לא מצאתי כל עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא. המערער לא הוסיף כל טיעון בהקשר זה על אלה שהשמיע בבית המשפט קמא, ולמעשה מיקד ערעורו בסוגיית החזרה מהודאה. כידוע, הלכה היא שעל דרך הכלל ערכאת הערעור לא תתערב במידת העונש שפסקה הערכאה הדיונית, אלא אם זו נכשלה בטעות או חרגה באופן קיצוני ממידת העונש המוטל בנסיבות דומות (ראה למשל רע"פ 3401/11 מוחמד שלאעטה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (מיום 10.1.2012)). בעניין שלפניי, עסקינן בבניה רחבת היקף (750 מ"ר), שחלק לא מבוטל ממנה מבוצע חרף קיומו של צו שיפוטי

תלוי ועומד כנגד המערער, ויתרה מכך, חרף קיומו של כתב אישום זה (בגלגולו הראשון) כנגד המערער, אשר בעזרת מצח מוסיף ובונה.

43. עבירות בתחום התכנון והבניה הוכרו זה מכבר על ידי בתי המשפט כ"מכת מדינה". משנה חומרה יש לייחס לעבירות של הפרת צווים שיפוטיים בתחום התכנון והבניה, ובמקרים המתאימים אף ראוי להטיל בגינם עונשי מאסר בפועל של ממש (ראה רע"פ 11920/04 **נאיף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו מיום 26.03.2007)). בנסיבות העניין, בית המשפט קמא לא גזר על המערער מאסר בפועל, ואף הביא בחשבון שיקוליו את מצבו הכלכלי ואת היותו מפרנס יחיד ובעל משפחה ברוכת ילדים. תוך התחשבות במערער חילק בית המשפט קמא את הקנס לשיעורים רבים, כדי לאפשר לו לשלמו כנדרש. גם יתר רכיבי גזר הדין, ובהם המאסר המותנה, הפעלת ההתחייבות מהליך קודם, תשלום כפל אגרה, חתימה על התחייבות נוספת וצווי הריסה ואיסור שימוש, הינם ראויים ומידתיים, ואין כל מקום להתערב בהם.

על יסוד כל האמור לעיל, הערעור נדחה על כל חלקיו.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.